

Skupne priprave amaterjev in poklicnih kulturnih delavcev

V sredo, 26. decembra, bo v Ljubljani prvi plenem novega okrajnega sveta Svobod in svetovnih društev Ljubljana. Za plenem je bilo izvoljenih 16 članov iz našega okraja, izmed teh jih bo pet izbranih za predsedstvo plena.

So se občinski sveti Svobod spoprijeli s temeljitimi analizami kulturne dejavnosti na svojih območjih, ki bodo v društveni dejavnosti zajete tudi dejavnost v poklicnih kulturnih ustanovah, so čas skupščin odgodili na januar in februar.

Priloge pripravah na omenjene skupščine opazimo precej novosti. Občinski sveti Svobod so formalni komisije, ki proučujejo stanje posameznih vrst kulturnih dejavnosti, in to ne glede na to, ali skrbijo zanje amaterska društva ali poklicne ustanove. Krog ljudi, ki se vidjuje v usmerjanje kulturne politike, se je tako močno razširil in že na prvih sestankih komisij je mogoče ugotovljati dobre strani takega sodelovanja. Kot značilen primer morda lahko služijo sestanki kranjske komisije za likovno sekcijo. Prav sedaj so prvič začeli razmišljati o tem, koliko možnosti so izpustili, ko pri svojem delu niso sodelovali z muzejem, ki je s svojimi razstavami kot nalašč za tako dejavnost. V njem bi društva lahko prirejala skupinske ogledne razstave, pogovore o razstavah in podobno. O neizkoriščenih možnostih razpravljajo tudi po drugih komisijah.

V začetku januarja bodo komisije sklicale širša posvetovanja z ljudmi, ki delajo na posameznih področjih in se z njimi pogovorijo o zbranim gradivom in predlogih. Tako obdelano gradivo bo v nekaj tednih skrajšani obiski prešli vasi, ki bodo vabljene na skupščine (trazen predstavniki društev) tokrat prvič tudi predstavniki kulturnih ustanov, da bodo tako skupščine lahko sprejemale simbolno delovne načrte.

Brigada je bila v napadu. V slopu divizijske akcije je imela nalogo, da zavzame kraja, ki sta bila za uro bodo v katerih in v katerih je imel sovražnik več utrjenih oporišč, ki naj bi jih brigada uničila in tako olajšala parizanskim enotam dolinski prehod na tem področju tik pod osvobodjenim ozemljem. Akcija je divizijski štab temeljito pripravil, vendar lutka za sovražni postojaniki ni potekala, kakor so si jo zamislili.

»Vseeno bi po našem mnenju lahko hitreje opravili s to zasedo, tovariš kapetan,« major ni spremenil svojega mnenja. »Bataljonu bi se ne bi bilo treba toliko časa obotavljati z jurijem čez reko. Voda je zares mrla, a če ni ilo drugače, bi moral bataljon, takoj ko so Nemci vrgli njegovo četo nazaj čez most, poslati skupino jurijčev nazaj čez reko, saj smo vendar partizani in nocoj ni bilo prvič, da bi morali borci pozimi prebresti reko. Nekateri naši kurjerji jih bredejajo sleherni dan. Nanje bi morali pomisliti! Razen tega se je zakasnil tudi napad prvega bataljona na ono drugo postojanko za celo uro in pol. Štab brigade je šele sedaj na mojo intervencijo poslal tvojega načelnika. Sploh je štab brigade pri poteku celotne akcije neposredno premalo angažiran. Prav

pet z zobmi in mrz, ki je stresal borce in jim spreminjal obleko v ledene oglede, glasnejši od jeka bitk, ki so odmevale po dolini. Ko bi ne bilo nenadnega majorjevega priboda, bi za prenašanje topovske municije poklical skupino iz tretje čete, ki je bila doslej v rezervi, vendar ni utegnil, ker se je majorju vsadilo in ker major ni hotel izgubljati časa.

Privedeno je, da naj bi v prihodnje prav posebno pozornost posvečali učencem v osemletnikih, saj jih do sedaj ni bilo na račun pridobival za delovanje na kulturnem področju. — S.

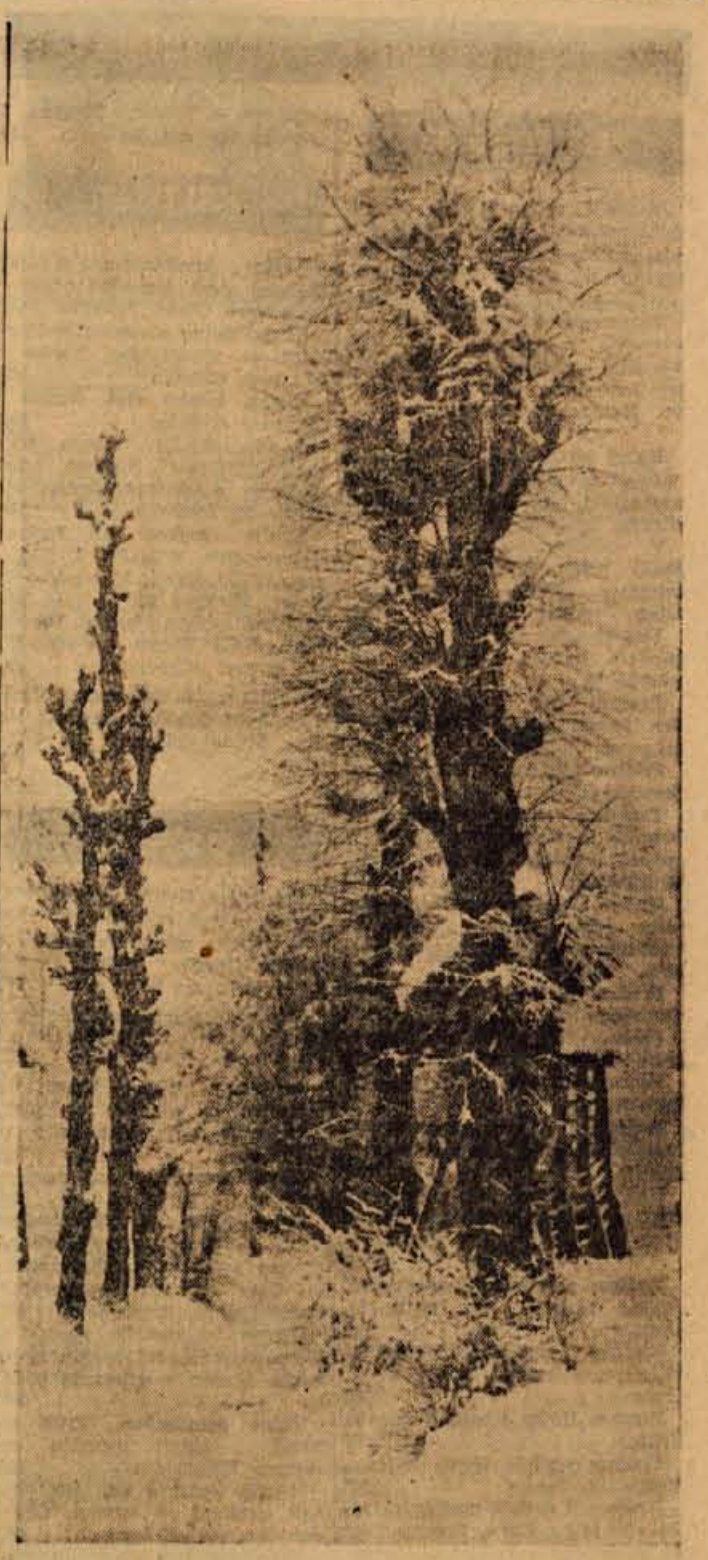
Miha Klinar: Načelnik

v ta bolj strupeno ledenem mrzotno noč. Prav o tem je poročal, ko so se nenadoma in brez trkanja odprla vrata in je v sobo vstopil načelnik divizijskega štaba, okreten in skladno račičen major, in z roko dal znamenje, naj bataljonski komandant nadaljuje s poročilom.

»Zaradi tega stvari ne potekajo, kakor smo si jih zamislili. Zato bi si rad ogledal borbeno položaje in stvari spravil v tek kakor treba.«

»Hitreje, tovariš,« je načelnik nestrpno priganjal topničarje in, da bi dal vzgled, se sam uprl ob top in ga izpustil lele, ko so prišli v bližino položajev. »Bomo kmalu tam!« je potem vprašal namestnika komandanta brigade.

Kljub prizadevanju brez odra

Zasnežene vertikale Foto: F. Perdan

»Vas je očičena,« je nadaljeval poročnik. »Nemci so se zaprli v utrjena oporišča. Obvestilo, da je del sovražnikove zasede umaknil o stavo stare kovačije, ni bilo točno. Vod, ki smo ga dali na razpolago vozovcem z nalogo — naj zavzame kovačijo, je našel stavbo prazno in zaradi tega obvestila izgubil po nepotrebnem čas...«

»Storili smo vse, kar je bilo v naši moči,« je rekel komandant drugega bataljona.

»Kmalu,« je odgovoril kapetan. Major je hotel je nekaj vprašati, a je prav tedaj šinila pod nebo nemika osvetlevalna raketa in razsvetlila noč s skoro dnevnim svetlobo. Trg se je izvil iz teme, reka se je zastrelila, s cerkvenega zvonika pa se je oglasila sovražnikova težka strojnica.

Ob razstavi slikarjev-laikov v Poljanah

Ob razstavi slikarjev-laikov v Poljanah

V sredo zvečer so v Poljanah odprli razstavo pod naslovom »RAZSTAVA DOMAČIH SLIKARJEV AMATERJEV IZ POLJAN«. Kakor že tolikokrat uporabljamo tudi tokrat raje izraz slikar-laik in ne amater, kakaj ta značaj beseda mi pomeni še več kot rahel posmeh za slikarja in njegovo delo. Z besedo amaterji danes navadno označujemo izdelke, ki ne ustrezajo več resnim zahtevam in resnemu delu, ki ga avtor vloži bodisi v sliko ali v gledališko stvaritev ali drugam. Slikarjev, ki se mimo pike ukvarjajo tudi s slikarstvom (včasih so bili to nedeljski slikarji) ne moremo imenovati priužitne ali navne slikarje, zakaj na tak način prav lahko slikar (navno ali primitivno) tudi slikarji z akademije. Torej je še vedno najboljši vzdevek za tovrstno likovno ustvarjanje: laično slikarstvo. Pri ocenjevanju takega slikarstva svedo odgovode merila, ki veljajo za tako imenovano visoko umetnost, vendar tu in tam vseeno lahko uporabimo nekaj teh meril pri ocenjevanju del slikarjev laikov.

Johannes Simmel afera nine

»Da, tudi jaz imam preteklost in tudi jaz nimam dvojnika, ki bi jo prevzel nase...«

mestu. Morda celo najmočnejši v deželi. Nihče ne sme tvegati, da bi ga postavil pred sodišče! Proti njemu ni mogoče privedi procesa! Ziniti ene same zlobne besede! Kaj je bilo tole? Spet zajec?»

Zapeljal sem pred obmerno postajo. Brummer je ostal v avtomobilu. Odšel sem k okencu, kjer so pritisnili pečat na propustnico. Požig carinske barake sem zagledal avtomobil, ki je pri Hermsdorf-skem križišču povzročil nesrečo. Takoj sem spoznal številko, ki je omenil Dietrich. Avtomobil je bil prazen. V carinski baraki so se glasno prerekli...

»V redu,« je zasopihal Brummer. »Je tole vaša aktovka?« je vprašal brat gospoda Dietricha. Pogledal je k tlom. Zraven avtomobila, pred odprtimi vrati, je ležala na mokri cesti velika aktovka iz svinjakega usnja. Zdelo se je, kot da je padla iz avtomobila. Brummer je dvakrat pogoltno silno, preden je zmogel odgovor: »Da.«

